

РЕШЕНИЕ

№ 12456

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1756** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 от АПК във връзка с чл. 46, ал.1, чл.39а, ал.1 т.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. А. А., гражданин на И., роден на 19.06. 1977 г., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 , срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ – 498/27. 01. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“, на основание чл. 44, ал.1, чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ и чл. 39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, необоснована, издадена в нарушение на материалния закон и при нарушение на процесуалните правила. Правят се възражения, че не е спазено изискването на чл.59 от АПК, не са изложени мотиви, фактически и правни основания за издаване на акта. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган и да подпомогнат жалбоподателя, за да организира защитата си. Излагат се съображения, че Р. А. А. е търговски представител на „Дружество Р. Т. А. ЛТД“ и пребивава в страната на валидно правно основание, съгласно чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ със статут на продължително пребиваващ от февруари 2019 г., като издаденото разрешение за пребиваване е поредно такова.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител гр.юрисконсулт К. В. – Г., в писмени бележки, прави искане за оставяне на жалбата без уважение като неоснователна и недоказана. Посочва, че Р. А. А. е получил

разрешение за пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, като представител на търговско дружество „Дружество Р. Т. А. ЛТД“. Постъпила е информация от ДА“НС“, че чуждият гражданин не е запознат с дейността на фирмата, продуктите, клиентите и партньорите, както и всяка друга информация, свързана с търговската дейност на дружеството. Информацията, предоставена от ДА“НС“ е потвърдена в хода на започналата процедура за отнемане на правото на пребиваване от страна на отдел „Миграция“ при СДВР. Счита, че при тези данни законосъобразно е отнето правото на пребиваване на чужденеца при наличие на законовите предпоставки за това. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, въз основа на доказателствата по делото, счита за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало пред отдел „Миграция“ СДВР въз основа на данни, съдържащи се в писмо рег. № В – 20447/2024 г. на ДА“НС“. В писмото е посочено, че Р. А., гражданин на И. е със статут на продължително пребиваващ в страната на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ като представител на ТП „Дружество Р. Т. А. ЛТД“. При извършена проверка е установено, че чуждият гражданин не разполага с конкретна информация относно извършваната от представителството дейност, продуктите, които трябва да предлага, клиентите и партньорите, с които работи, както и друга основна информация.

Жалбоподателят е уведомен на основание чл. 26, ал. 1 от АПК за започналото срещу него производство за отнемане на правото на пребиваване в Република България на основание чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ.

Представил е Сертификат № 76/09. 01. 2025 г., от който е видно, че продължава да е регистриран в БТПП като търговски представител на „Дружество Р. Т. А. ЛТД“, въз основа на което е получил разрешението си за пребиваване на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, както и копие на паспорта и копие на разрешението за продължително пребиваване.

Изготвена е докладна записка УРИ 5392Р – 77/27. 01. 2025 г. до началника на отдел „Миграция“ СДВР, която е посочена в оспорената заповед като основание за издаването ѝ. Докладната записка съдържа фактически и правни основания, които съставляват мотиви на Заповед УРИ 5392 ПАМ – 498/27.01. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, доколкото е допустимо мотивите на административния акт да се съдържат и в отделен документ. Видно от докладната записка, постъпила е информация от ДА“НС“ за чуждия гражданин Р. А. А., че не е запознат с дейността на фирмата, продуктите, клиентите и партньорите, както и и всякаква друга информация, свързана с дружеството, което представлява. При проведената с него беседа е посочил, че се занимава с внос и износ на домашни потреби, но не е могъл да уточни адрес на търговската дейност, а е заявил, че е от три месеца някъде на И.. Не посочва и актуален негов адрес. От беседата е направен извод, че не познава дейностите, с които следва да се занимава, не може да отговори на зададените му въпроси относно служебните дейности, информацията на ДА“НС“ е потвърдена. Направено е предложение да се отнеме правото на пребиваване на Р. А. на основание чл. 39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ.

Издадена е процесната Заповед УРИ 5392 ПАМ – 498/27. 01. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“, на основание чл. 44,

ал.1, чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ и чл. 39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

От страна на административния орган са представени доказателства за компетентност, Заповед № 513з– 9426/06. 12. 2018 г., Заповед № 513з – 607 от 22.01.2025 г. на директора на СДВР, удостоверение от отдел „Човешки ресурси“.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи. Жалбата е допустима, като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена на основание чл. 39а, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ вр. с чл. 40, ал.1 т.3 от ЗЧРБ. Видно от нормата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ със същата се разписва компетентността на органа като издателят на заповедта е Началник на отдел „Миграция“ при СДВР. Към преписката е представена Заповед № 513з– 9426/06. 12. 2018 г., с която директорът на СДВР оправомощава началниците на сектори/отдели да налагат процесната ПАМ. Представена е и Заповед № 513з – 607 от 22.01.2025 г. на директора на СДВР за заместване на началник отдел „Миграция“, както и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“, видно от което физическото лице е заемало съответната длъжност. Следователно ответникът е компетентен орган и съответно постановеният акт е валиден индивидуален административен акт.

Не са допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила, които да са основание за отмяна на акта. Жалбоподателят е уведомен за започналото срещу него производство за отнемане на правото на пребиваване. Представил е доказателства, с него е проведена беседа. Не е основателно възражението, че заповедта не е мотивирана и не е спазено изискването на чл. 59 от АПК. Мотиви се съдържат в Докладна записка УРИ 5392Р– 77/27. 01. 2025 г. до началника на отдел „Миграция“ СДВР, която е посочена в оспорената заповед като основание за издаването ѝ.

Правилно е приложен и материалния закон. ПАМ е наложена на основание чл. 40, ал.1 т. 3 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато се установи, че данните, представени за получаването му, са неверни. В случая правото на пребиваване е предоставено на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, а именно на лице, което е представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата, търговско представителство в Република България. Смисълът на цитираната норма е право на пребиваване да се предоставя, за да се осъществява представителство на чуждестранно търговско дружество, което осъществява реална икономическа дейност, за да се обезпечи тази дейност. Само и единствено регистрацията в БТПП без реална икономическа дейност не е основание за получаване на право на пребиваване. Правилно е прието, че правото на пребиваване е предоставено въз основа на неверни данни, а именно за осъществявана дейност по търговско представителство на реално функциониращо търговско дружество и при действителна търговска дейност. След като търговският представител не знае точен адрес на търговското представителство, мястото на осъществяване на дейността, партньори, клиенти, продукти, правилен е изводът, че дейността по търговско представителство е само формално регистрирана, без реално

такова представителство да се осъществява. При беседата в отдел „Миграция“ чуждият гражданин дори не е посочил и актуален негов адрес.

Обосновано и законосъобразно е направен извод, че са налице предпоставките на чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ за отнемане на правото на пребиваване на Р. А..

Заповед УРИ 5392 ПАМ – 498/27. 01. 2025 г. на началник отдел „Миграция“- СДВР е законосъобразна, а жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. А., гражданин на И., роден на 19.06. 1977 г., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ– 498/27. 01. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР за налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на пребиваване в Република България“, на основание чл. 44, ал.1, чл. 40, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ и чл. 39а, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Р. А., гражданин на И., [дата на раждане] , Л. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 /сто/лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: